

живѣлъ въ наше врѣме, щѣше да минава за виденъ писателъ, философъ, художникъ, държавникъ и духовенъ глава.

Защо Христосъ изважда този типъ? Какво лошо има въ неговата молитва? У фарисея се забѣлѣзва една философия, която е отживѣла своя вѣкъ — човѣкъ, който живѣе само съ миналото, а изпуска настоящето и бждещето; човѣкъ, който се е влюбилъ, като мома или момъкъ, въ своя портретъ, който, кждѣто ходи, само него вижда. Чудно е, когато човѣкъ се влюби въ своя образъ! Еднѣжъ наблюдавахъ единъ български писателъ: бѣше седналъ на видно мѣсто, имаше до него огледало, запуши цигара, обърне се и се огледа въ огледалото, като-че си дума: „Красивъ съмъ, правя впечатлѣние на хората“. Пакъ ще запуши и позира прѣдъ огледалото. Ако единъ день това огледало се разруши, ще се разруши и неговото щастие. Фарисеятъ мяза на този типъ, влюбенъ въ себе си. И виждате, като се обръща къмъ Господа, колко сж интересни неговитѣ думи — „Боже, благодаря Ти, че не съмъ като другитѣ човѣци; азъ съмъ нѣщо повече“. Но философията му е именно тукъ погрѣшна, защото Богъ е създакъ всички човѣци. „Не съмъ като другитѣ хора“; ами какво си? Да си ангелъ, не си; отъ сжщата каша си направенъ, и въ твоитѣ жили тече сжщата кръвъ. Искать да лъже и себе си, и Господа. Ето първата лъжа, която той употребява. И Господъ му казва: „Не говоришь истината“. Твърдението на фарисея е отрицателно: той не се сравнява съ по-възвишенитѣ отъ себе си, съ ангелитѣ, а съ долнитѣ типове, съ прѣстѣпницитѣ, че не билъ като тѣхъ.